

Z Prusenovic.

Bart. II. 98.

U Břeclá - vy ló - ka, tři sta mil ši - ro - ká, ta má byť

do rá-na, trá-rá-da, kopy, šupy, ta má byť do rá-na po-se-če-ná.

1.

U Břeclavy lóka,
tři sta mil široká,
ta má byť do rána
posečená.

Sekli ju sekáči,
měli ostrý kosy,
má milá za něma
pohrabuje.

Dyž sem šil okolo
kľekání zvóniľo,
žežuľka na buku
zakukaľa.

2.

Žežuľenka kuká,
praví, že se svitá:
Běž, můj milé, domu,
já musím na trávu,
já bych byľa bitá.

Ty bitá nebudeš,
na trávu nepudeš,
spadľa tam rosička,
studená travička,
ty jí žiľ nebudeš.

3.

Dy bych byľa ptáčkem
tém malém ptáčíčkem
zatočila bych se
nad nečím domečkem.

Nad nečím domečkem
nad městem kasárňo,
podivaľa bych se,
co chľapci dělajó.

Jeden vodu nese,
druhé koně češe,
třetí za stolečkem,
smeknutým kľobóčkem
psaníčko mi piše.

Jak psaníčko napsáľ,
žalostně zapľakáľ,
ach škoda tě, hoľka,
že sem tě kdy poznáľ.

Neradím žádnýmu,
kamarádu svýmu,
aby on šil k hoľce,
dyž ona ho nechce,
po schodech nahoru.

Já sem tam jednó vlez,
dostáľ sem jako pes,
úvéj, jak to bolí,
tó ľískovó hoľí,
nepudu tam podnes.